

ges Rettigheder og Anliggender, strax paa den første Rigsdag og i de første Dage af samme fremkom med Forslag til en Forandring af Grændselinien, der lagde Noget fra Kongerigets Gebeet ind paa Fællesmonarchiets. Derved opstod en ubehagelig Stemning, og denne antog, troer jeg rigtignok, en meget mørkere Character, end den behøvede. Man sagde: „Ja, der see vi, hvad det Hele gaaer ud paa, man vil lidt efter lidt tage det Eine fra os efter det Andet.“ Men til denne almindelige Stemning, der er meget forklarlig, og i sin Grund jo overmaade respectabel og ikke kan savne Sympathie hos Noget af os, slutter sig en anden Betragtning, ifølge hvilken man sagde: „Ja, det er ikke blot en saadan ubestemt Forestilling, vi have med at gjøre, men Colonialudviklingen er virkelig ikke i sin Form, sin Farve, sin Character sluttet til det hele danske Monarchi saaledes, som det vil blive repræsenteret i Fællesrepræsentationen, men den er ganske specielt sluttet til Kongerigets Udvikling; det er Christian den Femtes Lov og de danske Forordninger, der normere hele Retsforfatningen i Colonierne, og saaledes forholdes det sig i andre Henseender, som spille en mindre Rolle, men som dog have en Betydning. Det hele Kirkes og Skolevæsen er, forsaavidt som det har en vis Form, væsentligt dansk; forsaavidt der er danske Præster og danske Skolelærere paa de vestindiske Øer, saa er det indrettet efter Kongerigets Former. Der er desovære ikke noget stærkt dansk Element der, men det Element, der ikke er engelsk eller Negerelement, er dansk, der er ikke den mindste Bestanddeel, der tilhører Monarchiets tydske Deel. Man sagde altsaa ganske naturligt: Denne danske Colonialforfatning og dansk indrettede Colonialadministration maa dog vedblive at tilhøre den danske Rigsdag, og saaledes holdt man fast herpaa, uagtet der dog paa den anden Side ligger en Betragtning nær, som med Hensyn til den første almindelige Følelse maatte have hadt sin Betydning. Der kan nemlig, troer jeg, ikke være nogen Tvivl om, at naar Colonierne betragtes just under Begrebet Colonie, ikke som en egentlig Deel af Fædrelandet, men som en fremmed Eiendom, der tilhører Staten, saa tilkommer Højhedsretten der-

over ikke Kongeriget, men det danske Monarchi som Fællesmonarchi; thi disse Øer være erhvervede i en Tid, da hele Monarchiet bestod, og forsaavidt den vigtigste af dem er erhvervet ved Kjøb, er den erhvervet for den fælles danske Statskasses Penge, og selv det, der nylig blev anført, at det vestindiske Overskud, der forøvrigt udgjorde et Minus, indløb i den fælles Statskasse, viser jo noksom, at den egentlige Højhedsret over Colonierne tilkom ikke Kongeriget, men det danske Monarchi. Man kunde imidlertid nu ikke overvinde de to af mig anførte Momenter, og har derfor valgt den Udsvei, der foreligger i Lovforslaget. Jeg troer ganske vist ikke blot, at der er arbejdet med den største Omhu, med Anstrengelse af al Kløgt paa at bringe denne Lov istand og faae noget Taaleligt, men jeg troer ogsaa, at den Tanke ligger bagved, at Kongerigets Rigsdags Forhandlinger om coloniale Anliggender ville og bør blive meget ringe, fordi hvad der er forbeholdt Kongerigets Rigsdag, er det, der er betegnet nu som særskilte, nu som Colonierne indre Anliggender, og at det er saadanne, som man gjør Bedst i herhjemmefra ikke at blande sig for meget i, idetmindste vil den repræsentative Deel af en lovgivende Magt vistnok gjøre klogt i ikke at blande sig heri og derved paadrage sig Ansvar med Hensyn til Anliggender, hvori Indsigten hos os maa være meget ringe. Denne Tanke paafsjønner jeg ganske; men den kan nu paa ingen Maade strax komme til Udførelse, og det er et stort Spørgsmaal, om den dog ikke tilsidst just ved dette Lovforslag bliver skudt fjernere fra sin Udførelse, om ikke den Ordning, der paatænkes indført, saaledes at baade Rigsraadet og Rigsdagen skulle have med Colonierne at gjøre, vil bevirke en vis Skinsyge imellem dem, en vis Iver for at holde hver paa Sit, saa at man fra ingen af Siderne gaaer ind paa, hvad man bør, at indrømme Colonierne saa megen Selvbestyrelse som muligt. Hvad der derimod strax foreligger, er, troer jeg, den ganske klare Sag, at det vilde være meget uheldigt med Hensyn til Colonialbestyrelsen selv at indpøse denne Dobbeltthed; thi hvor varsomt endog den danske Rigsdag og Kongerigets Bestyrelse overhovedet vil behandle de vestindiske Sager, kan det dog ikke